

havn næsten kan komme ind derunder, enten han er Næringsdribende eller har en offentlig eller privat Bestilling. Den ærede Taler, der havde Ordet før jeg, har allerede gjort opmærksom paa det Betænkelige i § 8. Det forekommer mig at være en ganske særegen Forholdsregel, at man ogsaa vil paalægge Udlændinge Skat, det troer jeg ikke er hensigtsmæssigt. Scalaen skal jeg ikke gaae ind paa. Det er vistnok, som ogsaa tildeels er bleven udhævet af den første Taler, vanskeligt at kunne beregne, hvorledes en saadan Scala virker, og det er dog egentlig det Moment, der skulde være det afgjørende. Naar en æret Taler, som sidst havde Ordet, bemærkede, at naar man antager en vis Indtægt for ikke at kunne betale Skat, saa vil deraf følge, at man maa gennemføre det og fradrage det fra Enhvers Indtægt, da er det principmæssigt rigtigt, men det, man vil opnaae ved en Scala, troer jeg ikke, at man saa vil opnaae. Man vil have en mindre Sum at fordele Skatten paa, men da Udgifterne ikke derved blive mindre, vil man derved komme til et forhøjet Procenttal, men ikke til det, man ønsker, at den mindre Indtægt skulde svare Mindre i Skat end den højere. Hvorvidt denne Regel er tilstrækkelig gennemført i denne Scala, tør jeg ikke høre mig om; thi det forudsætter saa vidtløftige Beregninger om, hvorledes Gjennemsnitsindtægten falder for Kjøbenhavns Indvaanere, at jeg ikke kan sige noget Bestemt derom. Men det forekommer mig besynderligt, at man er gaaet ud fra, at der er en vis Indtægt, der ikke kan betale Skat, og man saa her i § 15 omtaler det Tilfælde, som man kalder særligt, at en Mand er Familieforsørger. Jeg troer, at man maa antage dette særlige Tilfælde for det Almindelige. Holder man fast herved, troer jeg, at man vil komme til en anden Scala end den i § 15. Jeg betragter dette Lovforslag, som det forbynder sig, nemlig som en Omordning af Skatteforholdet i Kjøbenhavn. Man maa ikke lade sig forlede til at troe, at man fra denne Lov uden videre, uden Hensyn til de særlige Kjøbenhavnske Forhold skulde kunne gaae over til en almindelig Lov om Indkomstskat. Jeg troer ikke, at en saadan Betragtning af Forholdet gaaer an; derved forudsættes langt andre Undersøgelser end de, som

man har anstillet med Hensyn til Kjøbenhavn. Jeg skal kun gjøre en lille Bemærkning med Hensyn til § 10. Der staaer i Slutningen: Enhver kan fra sin Indtægt drage Beløbet af Skatter. Det vil, saavidt jeg skjønner, have en særegen Indflydelse, idet for Diebliffet Huus-eierne i Kjøbenhavn betale Skat, og den udredes ikke af Leierne. Dette Forhold vil, hvis Forslaget bliver til Lov, naturligvis forandres. Det er nemlig klart, at naar en Mand har en Indtægt af 800 Rd. og behøver en Leilighed, saa vil han ved at kunne paavise, at han svarer Bygningsafgift, blot 2 Rd., kunne fra en Skatteværdi af 600 Rd. gaae ned til kun at skulle bestattes for en Værdi af 450 Rd., Noget, som for den Mand, der har en Indtægt af 800 Rd., ikke vil være nogen ubetydelig Gjenstand, selv om det foreløbig bliver staaende ved 2 pCt. Tværtimod vil jeg rigtignok antage, at det dog vel ikke gaaer an, at et saa vigtigt Spørgsmaal som dette gik igjennem Landstinget uden nøiere Undersøgelse. Jeg kan ikke antage, at vi atter ere paa det Punkt, at den vigtigste Skattelov, som endnu er forelagt, skulde gaae igjennem Landstinget uden den nøieste Undersøgelse.

Bjerring: Efter de mange Bemærkninger, vi allerede have hørt, skal jeg indskrænke mig til nogle faa Ord. Det forekommer mig, som om der igjennem hele Lovforslaget gaaer en vis Annectionstendents fra Kjøbenhavns communale Bestyrelses Side, en vis Graadighed efter at sluge Skattehvere, der før have ligget udenfor dens Omraade. Denne Tendents seer jeg navnlig i Slutningen af § 6, i hele § 7 og især i § 8. En saadan Tendents hører jo nu med til Tiden; men der er den store Omstændighed derved, at andre Steder, hvor den gjør sig gjældende, tillader man de Annecterede med stor Fleerhed at stemme for Annectionen. Jeg troer ikke, at man her vilde faae stor Stemmesleerhed, hvis man vilde lade det komme til Afstemning, navnlig troer jeg ikke, at det vilde gjælde med Hensyn til § 8. Hvad Scalaen i § 12 angaaer, forekommer det mig at være besynderligt, at man efter en Indtægt af 600 Rd. ansættes til en Skatteindtægt af 300 Rd., hvormod 700 Rd. Ind-